

Jurnal Electronic de Consiliere

Editat de
Fundatia Internațională pentru Copil și Familie și
Asociația de Consiliere Psihologică din București

АниИ II
Nr. 6

Editie bilingvă (română și franceză)

Cuprins

- Editorial, *Ce nu aș spune nimănui...*, Corneliu Irimia
- Educația specializată astăzi, Saul Karsz, Franța
- Supervizarea - relație în trei, oglindă dublă, Ștefania D. Niță
- Prezentarea Fundației Internaționale pentru Copil și Familie
- Prezentarea Centrului de Formare și Supervizare Profesională al FICF
- Prezentare de proiecte: PROCOPIL

Editorial

Ce nu aș spune nimănui...

despre rezistențe în practica terapeutică

Cornel Irimia

« Îmi doresc să mă eliberez de anxietățile mele », « aș vrea să nu mai cunosc durerea insomniilor care au deja 2 ani », « aș vrea să mă cunosc mai bine, nu mai știu cine sunt », « îmi doresc un echilibru,

aș vrea să mă eliberez de amintirea mamei care deși este atât de departe de mine nu mă lasă să trăiesc liberă » sunt doar câteva exemple ale motivelor care ne pot face să cerem însoțirea / sprijinul unui consilier în psihologie sau a unui terapeut. Aceste cereri clar formulate sunt fundamentul pentru succesul în relația terapeutică, pentru instalarea unei alianțe de lucru indispensabile pentru progres. Doar cei animați de o suferință se angajează, se pare, în demersul, nu întotdeauna ușor al căutării și regăsirii de sine.

Cei mai mulți dintre noi ne dorim să ne schimbăm rapid, fără să ne implicăm afectiv prea mult. Ne dorim o tehnică scurtă chiar dacă dureroasă, o chirurgie psihologică salvatoare prin care simptomul, neajunsul, suferința să fie îndepărtate pentru a putea relua viața dinainte. « Puneți-mi întrebări, eu vă răspund și o să imi notez apoi soluțiile pe care o să mi le dați ! » își dorește o doamnă. Am cautat o modalitate de a-i spune că, pentru a schimba o parte din noi, este nevoie de o schimbare mai profundă, o cunoaștere de sine care cere timp și o intensă implicare. Aceasta ne va ajuta să luăm deciziile importante în cunoștință de cauză și nu mânați de impulsuri care ne iau prin surprindere, pe care apoi să le regretăm deoarece plătim prea dur pentru ele.

La începutul demersului terapeutic îi oferim celui care ne cere ajutorul o libertate de exprimare pe care, de multe ori, nu și-a mai permis-o de mult : « vă rog să vorbiți cât mai liber despre gândurile dumneavoastră, despre ce simțiți, încercați să nu vă împiedicați în a vă exprima cât mai liber chiar dacă ce spuneți poate părea stânjenitor, interzis, violent, de nespus, rușinos ». Această libertate oferită este o ușurare pentru unii din noi dar pentru alții se transformă într-o povară. Așa cum unii copii desenează cu ușurință pe o foaie de hârtie obișnuită dar sunt inhibați în fața unei coli mari și nu pot să deseneze nimic, la

fel spațiul psihic simbolic oferit în cabinetul psihologului poate angosa prin ceea ce are el de necunoscut, de potențial periculos. Libertatea interioară înseamnă a lăsa frâiele din mână, a renunța la control, a lăsa deschise ecluzele interioare. « Și dacă nu le mai pot închide la loc? », « dacă odată pornit nu mă mai pot opri? ». Aceasta eliberare interioară înseamnă a lua contact cu lucruri știute dar mai ales lasă loc surprizei întâlnirii cu părți din noi pe care nu le cunoaștem, pe care le recuzăm și pe care le ascundeam de ceilalți ca pe niște răni rușinoase – « văd că mă ascund pe mine de mine ! » îmi spunea cineva.

Aceasta libertate interioară este propusă ca un mod de a lupta împotriva unui trecut care a dus la prea multe limitări. Cel care se supune demersului terapeutic este aliatul psihologului dar totul nu este atât de ușor pe cât pare. Rușinea, teama, vulnerabilitatea construiesc din nou, în chiar cadrul terapeutic, noi ziduri pentru a apăra un eu ce se simte fragil, un eu care nu vrea să ia contact cu ceea ce vine din afară (și mai ales dinăuntru) și care este perceput ca insuportabil. Cel care, la început, a cerut imperios o schimbare se opune acum impunând un regim totalitar în spațiul său psihic, același care i-a adus în trecut suferința. « Nu pot să vorbesc despre asta, este prea greu, niciodată! Sau, mă rog, nu acum ! », « La ce bun, nimic nu mai poate fi schimbat ! ». Ba da, raportul nostru cu o traumă din trecut se poate schimba, putem deveni mai puternici decât ceea ce a fost, putem avea un eu mai puternic decât anxietatea ce vrea să ne copleșească.

Ce avem de ascuns în fața celorlalți și de ce? Vream să ascundem ce ne-au făcut ceilalți ca și cum am fi noi cei vinovați. Vrem să ne ascundem dorințele pentru că am interiorizat interdicțiile altora care ne pun căluș. Nu vrem ca psihologul să ne presimtă agresivitatea interioară ca să nu fim « copii răi ». În spatele măștilor stăm chirciți așteptând un moment sau un prieten căruia să îi spunem, momente

sau prieteni care nu vin, poate, niciodată. O să ne păstrăm oare rănila toată viața ? Ce răspuns găsim la această întrebare fundamentală ?

Putem face un mic exercițiu mental. Putem scrie o listă cu răspunsuri la întrebarea : ce nu am spune nimănui, niciodată, nici celui mai apropiat partener ? În jurul fiecărei fraze pe care o vom scrie la acest capitol putem fi siguri că am construit ziduri, metereze, armuri ce ne solicită o enormă energie : « numai de nu s-ar afla ! ».

Ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla ? Și aici am putea construi o listă lungă. Rușinea ne-ar înroși obrații, disprețul potențial al celorlalți ne-ar albi la față. Imaginea mea de sine ar fi zdrențuită încât ar trebui să mă ascund în cotloane ale uitării și ar trebui să evit zile întregi oglinzile. Cu cât echilibrul interior este mai inflexibil cu atât voi târî prin viață vinovății (auto-amplificate) mai mari.

« Dar dacă aș putea vorbi cuiva de încredere ce eliberare ar fi ! Ba nu, nu voi spune, nu mă pot lupta cu rușinea, cu riscul de a-l pierde pe celalalt, cu riscul de a mă arăta plăpând, deci inferior, pradă ușoară manipulărilor celorlalți care ar putea profita de confesiunile mele. Există oare oameni care știu să mă asculte, care să nu îmi sublinieze nesiguranțele, care să nu îmi aducă regrete ulterioare ?

Putem apela la un psiholog de încredere, la un specialist în ale schimbării, la un om care ne poate accepta angoasele. A vorbi, a pune în imagini, a realiza – însoțit de către cineva - un drum interior poate duce la o eliberare a energiilor pe care le utilizam înainte doar pentru a ne ascunde cât mai bine. Ne putem regăsi un echilibru la un alt nivel, un echilibru mai flexibil se poate reinstaura.

*

Educatia specializata astazi

punctări pentru o dezbatere

de Saul Karsz

Conform unui aforism celebru al lui Sigmund Freud, ar exista trei sarcini imposibile: „a educa, a governa, a psihanaliza”. Si totuși, de mai bine de câteva milenii, se educă, se guvernează și, deja de un secol, se psihanalizează. Acest paradox se cuvine a fi clarificat aici, acesta va fi firul roșu al argumentelor care urmează.

Remarcă: acest aforism freudian, punând împreună toate aceste trei sarcini, sugerează că, fiecare în felul său, nu se află în raporturi separate unele cu altele. Rămâne de descifrat articularea lor...

A educa:

Conform multiplelor sale declinări, logici și mize, termenul de educație desemnează practici puternic eterogene, de multe ori milenare. Nu este sigur că termenul unic de educație dă socoteală efectiv asupra ansamblului acestor practici, asupra evoluției lor, asupra dezacordurilor lor între formă și fond. Eventualii lor denominatori comuni nu sunt cu nimic evidenți... Dar, chiar și limitându-ne la epoca modernă și contemporană occidentală, adevărul este că practicile educative se derulează, de la școala așa-zis elementară până la studiile presupus superioare, fără a uita de alte configurații, cum ar fi educația specializată. Așadar, prin ce anume ar reprezenta educația o sarcină imposibilă?

Nu este vorba deloc despre realitatea sa, despre posibilitățile sale de a fi exercitată, ci este vorba de idealul său de completitudine și realizare care ar putea-o orienta. Este imposibil ca practicile educative

să ajungă să îndeplinească totalitatea obiectivelor propuse, ca ele să producă doar efectele scontate. Este imposibil ca aceste practici să transmită forme și conținuturi care sosesc la destinație exact așa cum și-a dorit cu ardoare emițătorul și destinatarul le așteaptă sincer. Deoarece a transmite și a învăța sunt două demersuri efectiv articulate, sunt de asemenea relativ (și uneori absolut) autonome una față de cealaltă: cel mai bun dascăl are încă nevoie de elevi dispuși să-l urmeze, care, la rândul lor, au nevoie de un dascăl capabil să-i învețe ceva. Ceea ce dascălul transmite, nu este întotdeauna ceea ce elevul învață, și viceversa... Cu atât mai mult în condițiile educației reale, cu avansările sale sigure și ratările sale inexorabile.

A governa:

Fie că este vorba de o țară mare sau de o mică asociație, este evident imposibil să guvernezi, adică să pilotezi și să orientezi, fără a decide, a tranșa, fără a incuraja anumite tendințe și anumite interese și fără a da la o parte alte tendințe și alte interese. Se guvernează pentru anumiți oameni guvernând contra altora. A governa „pentru toată lumea” (pentru țară, pentru asociație), înseamnă să-l convingi pe fiecare, înțelegându-i poziția, care are interesul de a apăra interese care nu sunt neapărat ale sale sau care merg foarte sincer împotriva sieși. Chiar și principiul just al „interesului general” necesită ajustarea definițiilor, actualizărilor, a punerii în perspectivă: apărătorii săi sunt la fel de numeroși ca atacatorii săi. Guvernarea este un proces punctat de opoziții și alianțe, de compromisuri, de renunțări și de accelerări: este în întregime pârținitor. De aceea s-a inventat „gubernământul”, un neologism curios destinat să ascundă că guvernarea relevă politica, adică aceea, care ca și sexualitatea, leagă și separă oamenii. Politica

nu este făcută pentru că oamenii se iubesc unii cu alții, ci pentru că se suportă până la un anumit punct: guvernarea promite o existență sub condiții. De aceea nici securizarea, nici represiunea, nici eventualul caz al războiului nu sunt departe...

Cu atât mai multe motive de a dispera, nu din cauza existenței guvernărilor și a parțialității lor, cât din cauza naivității destul de mult rudimentare, conform căreia guvernarea ar trebui să fie „în mod real” apolitică... ca și cum am cere oamenilor să fie asexuați!

A psihanaliza:

Problematică teoretică și intervenție clinică, psihanaliza permite fiecărui subiect (individ, cuplu, grup), să îi meargă un pic mai bine, să vadă mai puțin rău, să se pună puțin în contact cu ceea ce îl preocupă. Ea dă de asemenea posibilitatea unor mutații posibile... ea permite, în fine, să reperezi mai bine câteva mize familiale, instituționale, profesionale.

În afară de acei care (suficient de numeroși, este adevărat), care găsesc în psihanaliză o sublimare mai mult sau mai puțin laică a vocației lor religioase, nu se pune problema unei beatitudini, ci a lucrului cu sine în lume. Nu este vorba nici de revelarea unui adevăr etern, ci tocmai de construcția unui a ști cine, care rămâne parțial, incomplet, rectificabil. Sarcină imposibilă, dacă așteptăm de la psihanaliză să furnizeze fiecăruia cheia vieții sale, adică să dicteze fiecăruia „bune practici” în materie de dorință, fantasmă, dragoste, ură...

PARAMETRI

Timpurile pe care le trăim, oare nu ar trebui să le desemnăm în termeni de „proces revoluționar”? Într-adevăr, nu sunt doar

transformările economice care, de mai bine de treizeci de ani, și din ce în ce mai rapid, ocupă locul, la scară mondială: profunde, radicale, aceste transformări economice decurg și antrenează altele, politice și ideologice. În largi cercuri individuale și colective, nici un sector nu rămâne impermeabil la revoluția conservatoare, fie aceasta la școală, în relațiile interpersonale, în interiorul cuplurilor, în mentalități, în organizarea subiectivă...

O nouă lume se construiește. Acest liberalism triumfător țintește în același timp asupra rezistențelor puternice, deși relativ disipate, ele sunt deasemenea rezultatul în diferite domenii. Luptă inegală, el pune în relief un dat major: un număr de reprezentări, idei, maniere de a gândi și de a face, care acuză o forță esențial defensivă, puțin ofensivă și întreprinzătoare. Ca și cum liberalismul ne-ar fi convins că el constituie -în mod real, efectiv- singurul orizont istoric posibil?

În legătură cu practicile sociale, deci despre educația specializată

O constatare ni se impune, aceea că pentru fiecare a trebuit deja să fie ceva făcut: ansamblul de profesii sociale cu siguranță nu riscă să omită clientelă, utilizatori, indivizi și grupuri constituind populația lor țintă obișnuită. Cu câteva redeschisuri de posturi învecinate, viitorul acestor profesii se prezintă sub cele mai bune auspicii, în acest punct societatea noastră reproduce în forță condițiile obiective și subiective pentru a fi astfel.

Se știe de asemenea că, în anumite domenii profesionale, numărul de posturi vacante îl depășește pe cel al candidaților, și ducem o lipsă cumplită de mijloace, echipamente și dispozitive permițând intervenții mai eficiente. Putem de asemenea să ne

întrebăm dacă lipsa de necontestat a mijloacelor este suficientă pentru a explica starea actuală a lucrului social. Să trecem în revistă principalele trăsături:

Pe de o parte, lucrul în social se găsește în centrul solicitărilor multiple venite din partea unui public din ce în ce mai numeros, prins în problematica locuințelor, care îmbracă în egală măsură dimensiuni psihice și culturale, în problematici conjugale dificil de izolat de aspectul angajării și al șomajului, în problematici de școlarizare intim articulate cu condițiile economice... Luarea în răspundere se dovedește a fi complexă, ireductibilă la un principiu sau altul, explicând în aparență tot. Și faptul că apare în cazurile simple, cazurile simple renumite, sunt o pură construcție mentală: de fapt nu au existat niciodată. Și prin acest lucru timpurile actuale pot fi trăite ca dificile de către lucrătorii sociali.

Pe de altă parte, presiuni dublate de tutele administrative și politice apasă de asemenea explicit asupra lucrului social, adică fazele descentralizării riscă încă să crească. Presiuni insuportabile, ele se supun cel mai adesea injoncțiunilor strâns legate de economie și grijilor rentabilităților electorale. Făcând acest lucru, ele reamintesc în ce punct lucrul social - cu sau fără liberalism- face parte din aparatul ideologic de stat, funcționarea lor se înscrie în cadrul unei politici sociale care prescriu orientările și obiectivele. Din acest motiv ajutoarele furnizate de lucrul social nu pot fi dezinteresate. Aceasta întrucât este vorba de a promova, nu doar omul, ci umanitatea în general- dar forme socio-istorice de umanitate, modalități în mod necesar codificate de a trăi împreună, toate acestea ajustându-se fără prea multă pregătire esențialului situațiilor adesea înspăimântătoare, pentru a nu spune „inumane”... Această înscriere a lucrului social în aparatele statului

constituie o dimensiune structurală, independentă de conștiința pe care profesioniștii ar putea-o avea: o stare de fapt. Liberalismul, departe de a-l impune, pune această înscriere în prim plan, îl face vizibil, relativ iminent.

Acest lucru poate deruta numeroși profesioniști: dificultatea crescândă de a interveni în lucrul social fără să iei parte la el...

A fost odată „ pierderea reperelor”

Nu există ziar, emisiune culturală, revistă zisă cultivată, care să neglijeze să se alarmeze de căderea idealurilor, de lipsa de respect față de toate formele de autoritate, de vandalism și de creșterea delincvenței juvenile... Nu mai punem la socoteală bibliografiile, nici discursurile politice-în special de dreapta și de extremă dreapta- care să nu aibă un cuvânt de spus. Tinerii, în special, sunt adesea desemnați ca actorii privilegiați ai acestei decadente, la care contribuie încă de la cea mai fragedă vârstă, ca victime și-sau ca victimizatori. De aceea, lucrul social în general, educația specializată în particular, pare a se confrunța cu sarcini imense, nelimitate, fantastice: să furnizeze repere indivizilor și grupurilor cărora le lipsește mai mult sau mai puțin sever.

Așadar, pierderea reperelor. **Situație de fapt imposibilă, în realitate!** Să luăm tocmai lucrul social : dacă multiple reticențe, rezistențe și opoziții jalonează intervențiile sale, care nu vin întotdeauna în scopul planificat, este pentru că populațiile au suficiente repere, referințe, modele, reprezentări, proiecte. Este vorba de condiția lor socială, atașamentele lor culturale, indiferent care ar fi starea lor psihică sau materială. De unde rezultă că tentativele de inculcare a moralității sunt foarte puțin eficace. De aceea, de altfel,

munca educativă nu constă în a merge la oameni cu un camion plin de repere care, odată îngurgitate de către beneficiari, îi socializează ipso facto. Vom admite că munca educativă nu are nici un avantaj de genul acesta. Deoarece există întotdeauna repere, dar nu neapărat cele pe care le credem, nici în mod necesar cele pe care le dorim...

Găștile de tineri sau de mai puțin tineri sunt legați prin forme particulare de solidaritate și într-ajutorare, prin tradiții, obiceiuri, prin moduri relativ tipice de a spune și de a face, pe scurt sunt legături de transmitere a reperelor...

Nimeni nu este vid, gol pe dinăuntru, fără un nucleu dur pe care fiecare îl susține și prin care fiecare este susținut. Pentru a spune mai adecvat, noi suferim mai puțin din cauza absenței reperelor decât din pricina excesului, a surplusului, a supraabundenței reperelor. Individualismul este o entitate, cum este cultul banilor și al puterii, ca întreprinderile televizuale de spălare a creierului maselor, pe care îl numim „divertisment popular”, deoarece aceasta este reprezentarea dominantă a ceea ce este poporul. În orice caz, nu sunt niciodată reperele cele care generează lipsa.

Dacă persoana presupusă a fi în dificultate nu înțelege ceea ce îi propune lucrătorul social, este deoarece în plus și independent de dificultățile presupuse, unul și celalt nu au același limbaj, chiar dacă folosesc aceeași limbă, nu au nici repere comune, nici valori identice. Să luăm cazul muncii salariate, care pentru un număr de tineri a încetat să mai constituie o valoare pozitivă: semnalăm în același timp că ei nu refuză lucrul, sau efortul, sau disciplina, ci foarte precis genul de angajament pe care îl pot găsi, condițiile de exercitare și retribuțiile obținute, arbitrariul micilor șefi și superbul marilor șefi. Cu siguranță, rar au văzut frații lor mai mari sau pe tatăl lor lucrând îndelung, sau plecând în vacanțe grație roadelor muncii lor: este vorba de lipsa

reperelor sau poate de o experiență nu mai puțin concretă conform căreia munca nu înseamnă neapărat sănătate? Or, problema nu este nicidecum să știm dacă au dreptate, ci de a înțelege care sunt motivele lor și cum aceste motive ajung să spună ceva despre starea reală a societăților noastre. Din păcate, nu este vorba încă de lucrul social, ci de o formă de caritate, mai puțin evanghelică decât laicizată...

Iată-ne ajunși într-un punct strategic. Dacă tinerilor le lipsesc reperele, ceea ce îi condamnă să rătăcească într-un fel de „no man's land” social, sau dacă, dimpotrivă, sunt dotați cu repere, deși nu cu acelea pe care se presupune că le au din greșeală sau motivat, intervenția socială nu ar putea fi de aceeași natură, nici să mobilizeze aceleași resurse, nici a urma în fine aceleași obiective. În primul caz, această intervenție are o țintă eminentă de securizare, ea se angajează să socializeze salbaticii; în al doilea caz, ea sprijină anumite tendințe la individ sau la grupurile urmărite, în detrimentul altora: a interveni („a da o mână de ajutor”, după o formulă consacrată) constă în a trece printr-un compromis între idealuri și moduri de viață pe care oamenii le au deja, le desfășoară deja, de fapt, și între idealuri și moduri de viață pe care sperăm să le aibă. Compromis mai mult sau mai puțin îndoielnic, bineînțeles: aforismul freudian ni-l reamintește.

Intervenție în mod necesar partizană și angajată: când vorbim despre ea, în general, fără alte forme de proces, de „tineri fără repere”, de fapt anumiți tineri sunt foarte mult vizați, cei din păturile populare sau din clasele de mijloc pe cale de a cădea în paturile sociale mai joase. Pe cei din alte pături sau clase sociale, nu-i îngrijorează pierderea reperelor, ci mai degrabă excesul de confort, de nepăsare juvenilă, efectele stresante ale absolvirii, înainte de a intra în viața pe care o numim „activă”..., pe scurt, nimic în mod fundamental ireparabil pentru un bun carnet de adrese...

Era odată criza...

În aceeași categorie ca leitmotivul tinerilor fără repere, se află astăzi problema crizei sociale. Aș dori să fac câteva clarificări pentru a situa problema, sub forma a două ipoteze.

Prima ipoteză, negativă:

Nu există criză sau cel puțin nu mai există. Într-adevăr, dacă vrem să desemnăm prin aceasta o situație dificilă, ardentă, dureroasă, dar provizorie, o fază sau un puseu în mod fundamental pasager, semnificantul criză nu constituie miza în mod absolut. Societățile occidentale sunt frumoase și deja ieșite din crizele economice și politice din ultimele decenii. Liberalismul ocupă un loc suficient de hegemonic pentru ca situația indivizilor și a grupurilor să cunoască o stabilizare generală: săracii rămân săraci sau devin foarte săraci, bogații sunt bogați sau excesiv de bogați, clasele de mijloc încearcă să supraviețuiască. Societățile occidentale se pretează foarte bine pentru anumiți indivizi, grupuri, pături sociale și mediocru, sau chiar rău pentru altele..Viziune fără îndoială schematică, dar care surprinde în același timp marile tendințe ale societăților contemporane. În aceste condiții, leitmotivul crizei este prea scurt, el păcătuiește printr-o viziune angelică imaginând ca provizoriu un proces perfect instalat, de altfel radical...

A doua ipoteză, pozitivă:

Există criză, nu doar în societatea reală, ci și în anumite reprezentări ale acestei societăți reale. Prăpastia este din ce în ce mai

perceptibilă, cea care separă societatea imaginară în care credem, cea în care inegalitățile și excluderile erau accidente de parcurs, de societatea în care trăim de fapt, cea în care inegalitățile și excluderile sunt, nu accidente, ci constante, structuri constitutive. Numeroase concepții ezitante, care ajung să nu mai țină cont de mizele timpurilor prezente.

Printre acestea, marele organizator al gândirii și acțiunii majorității celor care se ocupă de social, care funcționează ca un fel de model al lucrătorului social: umanismul. El este cel care se află astăzi în criză. El este cel care a fost golit de orice conținut ofensiv de un secol în mod particular ucigaș și un liberalism eliberator.

Umanismul: a-l caracteriza în câteva cuvinte relevă un pariu imposibil, chiar dacă această muncă de deconstrucție reprezintă fără îndoială o sarcină de sănătate publică! Mă voi limita așadar la un rezumat rapid. Il voi reda într-o propoziție: umanismul este un discurs asupra oamenilor construit printr-o inversare a discursului teologic.

Un discurs asupra oamenilor:

Umanismul revendică pentru fiecare calitatea de ființă umană, independent de condiția sa socială, de opțiunile sale religioase și politice, de modul său de viață, aceasta presupune drepturi și obligații universale favorizând ecluziunea aceste esențe însămânțate în fiecare. Discurs progresist, opus oricărei dictaturi, oricărei înjosiri umane, umanismul este o sursă majoră a drepturilor omului și cetățeanului... În același timp, merită să situăm acest om în istoria concretă, să îl ancorăm în raporturi politice și economice reale: la urma urmei, încă există oameni care înjosesc și oprimesc alți oameni, victime și călăi fiind toți, în egală măsură, deținătorii așa-zisei esențe umane. Deoarece

acesta planează asupra istoriei, deoarece ca orice altă esență umană este peste tot și nicăieri în același timp, umanismul depășește cu greu stadiul declamației morale.

O inversiune a discursului teologic:

Umanismul vede omul pretutindeni și totdeauna, sub forma unei esențe de care anumiți oameni o au și pe care alții o refuză, fără a lua cunoștință de raportul de forțe, de alianțe și de opoziții în interiorul cărora numai bărbații se repartizează, fără a înșelege că de fapt oamenii sunt ființe sexuate, o jumătate fiind de altfel constituită din femei. De fapt, umanismul pune oamenii în locul pe care discursul teologic îl rezervă divinității, îi atribuie funcții analoge și țintește către aceleași imposibilități. Când nu putem gândi istoria, singura resursă este fuga înainte și înapoi, concretizând.

Ne putem întreba dacă, în ceea ce privește rețeaua națională de comunități educative, refondarea despre care este vorba se poate limita la modalități de organizare: o rețea umanistă, este probabil mai percutantă decât o instituție umanistă- dar umanismul rămâne...

Apropo de evaluare

Procedurile de evaluare, de determinare a calității, de acreditare, iau ființă în lucrul social așa cum o fac în multe alte domenii, chiar și în practicile psihologice și psihanalitice. De altfel, ele suscită atât indiferență, cât și reticențe puternice. Dar ele nu trec neobservate, astfel încât implică mize mari: nu este vorba nicidecum de proceduri exclusiv tehnice, de protocoale pur instrumentale, ci sunt vehiculate problematici relativ precise de intervenție socială, în așa manieră încât

aceasta din urmă este de presupus a se realiza, acte pe care se pare că profesioniștii le propun, toate acestea furnizând categorii pentru a încadra populația în rubrici standardizate. În educația specializată, ca în ansamblul lucrului social, există un înainte și după procedurile de evaluare și determinare a calității.

De fapt, aceste proceduri par însuflețite de două tendințe relativ disparate, dacă nu contradictorii: a le identifica ar trebui să ajute la mai buna înțelegere a azeziunilor și procedurilor care, oricare ar fi, ocupă un loc din ce în ce mai mult în lucrul social.

Prima tendință:

Demersurile de evaluare se înscriu în acest proces de laicizare a existenței care caracterizează capitalismul, a explicării tipului de oameni și de lucruri prin mecanisme economice și politice, și nu mai puțin -cu mult mai puțin- printr-o oarecare putere divină (de unde rezultă umanismul, tocmai). Procesul de punere deoparte divinitățile extra-umane, expediate în sfera credințelor private, valorează tot atât cât instituții și practici, oameni și practici. Demersurile de evaluare pun existența sub un preț, îi atribuie foarte precis o valoare care este posibil să fie etalonată, estimată, măsurată, calibrată: nu există mister, fie al unei relații duale imaginată ca o prapastie insondabilă, nici al unei condiții umane halucinante ca o întâlnire necondiționată și fără echivoc.

A doua tendință:

Așa cum a fost indicat mai sus, evaluarea, chiar și acordând o valoare practicilor, nu se poate derula decât plecând de la definiții, criterii și repere relativ precise privind, tocmai, ceea ce este de evaluat. Nu există „bune practici” fără modulări implicite sau explicite.

Or, implicitul este parte constituentă a proceselor de evaluare, grija lor vehementă privind eficacitatea le face să se abată de la orice construcție teoretică, ca și cum ar fi suficient să nu ne interesăm de pozițiile teoretice și ideologice pentru ca acestea încetează a vă mai interesa...Și înțelegem astfel la ce duce această evitare a lucrului teoretic: la devenirea dezbaterii superfluă, critica argumentată de practică –funcție eminentă al lucrului teoretic-devine clasare de acte și prescripții de modele.

Două tendințe așadar, care nu se integrează perfect una în cealaltă și care ne arată demersurile de evaluare ca ansambluri compozite, și nu ca entități monolitice. Pe terenul concret al practicilor profesionale, luându-le simultan în calcul, discriminând ceea ce e diferit în fiecare tendință, ar trebui ca demersurile de evaluare să beneficieze de suport, fără a se limita la a le susține.

Un punct merită a fi subliniat: prin dimensiunile lor indubitabile de control și conformitate, demersurile de evaluare caută să articuleze cât mai bine posibil practicile sociale în locul politicii sociale. Ea reamintește că nu este vorba de a ajuta oamenii să le meargă mai bine, ci de a merge un pic mai departe așa cum trebuie, și că profesionistul nu este un subiect socio-dezirant, ci tocmai un tehnician al relațiilor umane. Or, nu ar fi de criticat această dimensiune fără a ne întreba supra pozițiilor în numele cărora le criticăm și fără a schișa alte ipoteze...

Apropo de eșecul școlar

La toate nivelurile sistemului școlar, situațiile de eșec sunt suficient de numeroase pentru a înceta să vedem aceste fenomene ca fiind strict personale, explicabile prin singurele deficiențe reale sau imaginare ale fiecărui elev, prin istorii intra-familiale sau chiar prin

handicapuri culturale. Nu pentru că acești factori n-ar juca nici un rol, ci pentru că în mod extensiv sunt insuficienți pentru a da socoteală de caracterul masiv al fenomenului. Pe de altă parte, dacă sunt singurii de care ținem cont, se ajunge la o psihologizare a eșecului școlar, la o individualizare a problematicilor, de altfel complexe.

Într-adevăr, este reprezentarea conform căreia eșecul școlar ar constitui un accident asupra căruia convenim să ne întrebăm serios. Cu siguranță, nu vom vedea în acesta rezultatul inexorabil al unei manipulări inavuabile, reprezentare paranoidă pe care nu se sprijină nici o realitate. Dar este cazul să decelăm o structură constitutivă a sistemului școlar. Putem într-adevăr să ne întrebăm cum și de ce nu reușește școala să învețe să citească și să scrie un copil de 12 ani? Prin ce anume dispozitivele de transmitere a cunoștințelor și procedurilor disciplinare lichidează scopurile propuse de școală? Ce ajunge la învățători, pentru a avea atâtea dificultăți în a înțelegecă elevii în dificultate constituie o motivație majoră a meseriei lor?

Cu cât ne întrebăm mai puțin asupra științei de a transmite și a modalităților acestei transmisiuni, cu atât școala joacă un rol extrem de pertinent în abordarea lui „a ști” și în interesul personal a lui „a ști”. Un punct de vedere simplu, dacă nu simplist, leagă elevul școlar numai de elevi. În revanșă, punctul de vedere propus aici, spune că o formulă de tipul „eșec școlar” include atât elevi, cât și profesori, funcționari familiale, cat și funcționari școlare.

Să concluzionăm că, după punctul de vedere adoptat, populația țintă nu este aceeași, cu atât mai mult modurile de intervenție practică și orientările profesionale...

A te gândi la aceste mize diferite, în același timp dintr-un punct de vedere teoretic cât și din punctul de vedere al unui plan operațional, este lucrul cu care educația specializată se confruntă astăzi. Deoarece

nimic nu permite să afirmăm că lucrul social ar sfârși prin a deveni dificil, complex și limitat: el a existat dintotdeauna, ieri ca și astăzi și ca și mâine. Iată care este așadar sarcina: a încerca să se rephereze formele contemporane ale acestei complexități, cu scopul de a desemna strategii cât mai bune posibil...Condiție sine-qua-non pentru a încerca să depășim stadiul doleanței- acest obiectiv asociat cu ordinea lucrurilor.

Traducere din limba franceză: Mădălina Bârlan, psiholog

*

Supervizarea – relație în trei, oglindă dublă ...

psih. Stefania D.Nita

Pentru ce este utilă supervizarea? Întrebare pe care mi-am pus-o mai mult timp înainte de a lua contact și de a simți pe propria-mi piele ce înseamnă acest demers. Pornirea în căutarea unor răspunsuri, a apărut în momentul în care, mi s-a spus că face parte din procesul de formare în consiliere sau psihoterapie și că este o etapă **obligatorie**, pe care **trebuie** să o parcurg. Evident că, prima întrebare care mi-a încolțit în minte, la fel de spontan precum și starea de iritare în fața lui **<obligatoriu>** și **<trebuie>**, a fost: "de ce îmi trebuie supervizare?"

Deși inițial, m-am îndărătnicit, aflată într-o stare de ambivalență: să merg, să nu merg..., grație fenomenului contradictoriu numit anterior și stimulat de apariția lui trebuie, atenția a început să mi se îndrepte ce-i drept, periferic la început, apoi din ce în ce mai central, spre întrebarea "**De ce o supervizare?**"

Și uite-așa, am început să captez impresii, opinii, păreri fie prin întrebări directe, fie pornind de la informațiile care circulă liber alcătuind capitole din "poveștile psihanalitice" care, ca-n orice arie de interes care se respectă, este obligatoriu să apară... "E foarte greu să îți încredezi munca, erorile, pacientul altcuiva...iar ăla să mai și comentez.... N-ai idee cum e să mergi acolo și să te simți mic și neputincios în timp ce ăla (supervizorul) te desființează....Nu e bine deloc, dar ce să faci, trebuie făcută; întotdeauna îți va găsi ceva de corectat, de adăugit....E și bine, te luminează și te clarifică.... Binevenită, te ajută să pui în ordine relația cu pacientul, o gură de oxigen.... E altceva, nu mai ești singur, simți că împarți greutatea".

Ca orice impresie doar auzită și nu trăită ca o experiență personală, toate acestea au avut un efect de incitare, contrariere, amuzare, intrigare și... creșterea numărului de întrebări. Desigur, au fost și opinii într-o notă de mijloc, numai că, ceea ce este echilibrat se înscrie în medie, în normalitate iar ceea ce este normal, de obicei nu stârnește contradicții, semne de întrebare ori curiozitate. Prin urmare, am rămas în zona lucrurilor picante și am început să liber asociez pe marginea celor ce-am aflat la a doua mână. Curînd a început să se contureze imaginea controversată a supervizorului fantasmă din auzite, din propriile-mi temeri și rezistențe: ... o ființă între un fel de dumnezeu atotștiitor și un judecător morocănos și necruțător interesat doar să vîneze greșelile nefericitului începător..., o persoană care vrea doar să găsească noi metode de desființare a diletantului care accede la dobîndirea măiestriei domniei sale..., o cîrjă pe care te poți sprijini cînd bîjbîi șchiopătînd..., un container încăpător în care poți așeza liniștit greutatea și murdăriile care te împovărează..., un soi de guru cu ceva veleități magice care-ți aduce iluminarea....

Am început să mă întreb **de ce să încep supervizarea? Când este timpul să solicit o supervizare? Care este rostul supervizării?** Ca orice căutare mai degrabă subsidiară decît evidentă și aceasta s-a desfășurat destul de lin și cu momente de uitare a etapei cu pricina... pînă într-o seară cînd...

Închid ușa cabinetului convinsă fiind că este ultima întîlnire din zi. Mă îndrept cu pas vioi spre birou pentru a-mi aduna lucrurile și a pleca spre casă. Ochelarii...unde-mi sunt ochelarii?... Mă îndrept spre cealaltă cameră în ideea că voi găsi ochelarii pe care habar n-aveam unde i-am lăsat. Amuzată de jocul de-a v-ati ascunselea cu propriile-mi lucruri mă întreb mai mult în treacăt, oare ce vrea să-mi spună lucrul ăsta?

Cineva sună la ușă. Mă uit la ceas, ora 21.00...ce zi este?... Deschid ușa gîndindu-mă că poate este un coleg.

Buna seara...

În pragul ușii, pacientul de la ora 21.00...

Mă văd la poalele unui munte de pe culmea căruia se pornește o avalanșă care se prăvale peste mine...de sub avalanșă răspund...

Bună seara...

Și alte răspunsuri încep să se contureze... ochelarii nu am uitat unde i-am pus pentru că nici nu i-am avut la mine astăzi... ceea ce am uitat este întîlnirea cu pacientul de la ora 21.00... prin urmare de el am uitat... așadar... am nevoie de ochelari, poate și să schimb dioptriile pentru că, se pare, sunt lucruri pe care nu reușesc să le văd... la mine în relația cu acest pacient... la el în relație cu mine... am nevoie de un „oftalmolog” priceput care să mă ajute să-mi limpezesc imaginea... asta înseamnă că **e timpul să solicit o supervizare?** Prin urmare iată că supervisorul are imaginea unui oftalmolog... oare de ce?...

Da, e timpul să cer o supervizare pentru că ceva în mod paradoxal de clar îmi scapă, pentru că îmi este greu să deslușesc singură ce se întâmplă și o pereche de ochi suplimentari posibil să mă ajute în această situație. Probabil că voi fi întrebată de ce vreau să intru în supervizare... prin urmare îi voi spune despre greutatea pe care o simt... și despre faptul că sunt „decentrata cu dioptriile” și nu prea văd, adică o să-i povestesc lui, un străin despre neputința pe care o resimt în aceste momente....

Mă încrunt și îmi vin în minte frânturi din cele auzite din experiența altora... este greu să îți încredințezi munca, erorile, pacientul, altcuiva... Prin urmare, nu-s chiar povești, există un adevăr... adevărul trăit pe propria-mi piele și înțeles de-abia acum...

Închid ușa cabinetului și în timp ce traversez curtea spre poarta, mă năpădește o senzație de mulțumire, zîmbesc, a apărut cîrja din imaginea mea, sunt împăcată cu decizia și deja simt că „șchiopătatul” meu este mai puțin accentuat.

Starea de mulțumire dată de hotărîrea de a începe supervizarea, a fost destul de repede umbrită de un soi de îngrijorare pornită din întrebarea **ce înseamnă supervizare?** Decizia ce apărea ca fiind o decizie înțeleaptă a început să capete nuanțe de ghimpe plantat iar ideea de supervizare o dată înșurubată, a făcut să se cam ducă pe copcă starea de împăcare resimțită inițial. Colac peste pupăză m-am trezit bîntuită de imaginea propriului terapeut, a lui T, imagine care, pesemne că a apărut ca reminiscență din timpurile studenției.

Fantasma mea despre supervisor ? o făptură măiastră în sens de măiestrie și pricepere la toți și la toate, cu monoclu interior prin care vede tot ce mișcă în el însuși și prin celălalt.... El stă înțepenit în fotoliu și ascultă cu toleranță și îngăduință pe „muritorul de rînd”,.... un amestec de Merlin vrăjitorul și Zîna Măseluță care, conlucrează prin

știința și puterile lor la îndeplinirea dorințelor și nevoilor oamenilor... o persoană echilibrată, aflată în armonie cu sferile-i interioare, armonie care se armonizează cu exteriorul ceea ce conduce la o dulce împăcare cu sine și cu ceilalți pe care, desigur că, scrutându-i cu privirea plină de înțelepciune și cunoaștere îi repune rapid în echilibru.

După o scurtă derută ambivalentă... să merg... să nu merg... un alt oftat își face apariția spunând parcă: asta e!...iau cu mine neputința de a înțelege ce se întâmplă și voința de a ști ce se petrece, confuzia prezentă și putința de a recunoaște lucrul ăsta, îndoiala ce zumzăie și încrederea că pot pricepe și cu toate acestea la un loc, fără să uit de uitarea ședinței și alte trăiri pe care din motive lesne de înțeles nu le voi descrie în continuare, și... cu toate acestea așezate precum surprizele din cutia Pandorei, mă voi înfățișa lui S, supervisor care... dacă în realitate va fi precum cel fantasmă, după ce va înțepeni nu de atîta toleranță și îngăduință ci din stupefacție și oripilarea dată de neputința-mi umană, mă va exila direct și fără drept de apel.

Printre scenarii care mai de care mai fantasmagorice, întrebări care mai de care mai năstrușnice menite să mă îndemne poate, la modul serios, pentru prima oară la reflecție asupra condiției de terapeut, timpul a trecut și a sosit și ziua întâlnirii cu supervizarea.

Prima întâlnire cu supervisorul, îmi aduce și proba realității. Probă ce avea să îmi confirme o dată în plus, distanța și diferența dintre fantasmă și realitate și, o dată în plus, avea să îmi lase acel gust amarui-acrișor al întrebării venite din dezamgirea copilului care află că lumea reală nu-i făcută din lucruri magice, zîne și vrăjitori: cum, asta-i tot?... și cu scenariile mele cum rămîne?... și cu teama-dorință de a întîlni un mag care să mă învețe secretul omnipotenței, cum rămîne?... și scenariul de a-l înțepeni pe marele S fie și prin neștiință (doar orice

este binevenit cînd se pune problema desființării celui mare!) rămîne doar la nivel de scenariu?... și... nici nu voi avea șansa să fiu exilată pe cine știe ce insulă pustie, exil ce-mi va fi adus alinarea prin faptul că ar fi fost o confirmare a fanteziei mele și o crudă înfrîngere a implacabilei realități?

Ei bine! Nu. Nimic din toate acestea nu și-au găsit corespondent în lumea reală. Întîlnire după întîlnire, am început să văd, să aud, să simt ce înseamnă în realitate supervizarea:

- cadru de întîlnire în trei, prin urmare o relație în trei: pacient-terapeut-supervizor; prezența pacientului se face simțită inițial prin ochii, vorba și trăirea terapeutului apoi, prin și dinspre supervizor, prezența acestuia se întoarce spre terapeut într-o formă ce invită spre reflectare;
- mediu propice pentru reglarea distanței în raport cu poziția interioară pe care o avem în relație cu noi înșine și cu pacientul;
- spațiu în care putem să observăm ca într-o oglindă, ce este al nostru, ce este împrumutat, activat și trezit de către pacient;
- cadru în care, discret se inserează trimiteri teoretice ce se constituie ulterior în repere ce contribuie la înțelegerea relației cu pacientul;
- modalitate prin care se ajustează creșterea cotei narcisice, megalomaniei și omniscienței la care, fie că recunoaștem, fie că nu, poziția de terapeut incită și invită (să fie oare întîmplător că am ales să fim terapeuți?)
- exercițiu prin care putem observa cum și cît loc lăsăm în spațiul nostru interior celui alt, ca interes, ca înțelegere,

ca toleranță, ca și capacitate de a fi împreună și totuși separat;

- spațiu prin care se crează posibilitatea păstrării, deschiderii și lărgirii ascultării de dincoace de partea conștientă a ceea ce pacientul ne comunică, a ceea ce noi înșine ne comunicăm în permanență;
- cadru prin care, da, ca printr-o cîrjă, găsim puncte care să ne susțină atunci cînd, copleșiți de neînțelegerea a ceea ce se întîmplă, o luăm pe cîmpii și ne îndoim de suntem ori nu, potriviți cu ceea ce facem;
- mediu ce reunește beneficiul personal, prin reflectarea continuă și descoperirea a noi coordonate de funcționare interioară cu beneficiul profesional atît prin imaginea pusă la dispoziție de supervisor, imagine care, în timp se poate dovedi a fi, a deveni un model cît și prin instruirea continuă la care ne invită destul de discret însă persuasiv cu siguranță.

Pe firul acestor gînduri, m-am întors încetișor la întrebarea ce, cum este supervizarea? Este binevenită și că este o continuare, pe care cînd va simți nevoia să o pună în practică, o va face cu siguranță.

Continuând să privesc nu neapărat spre ceva anume... am început să mă întreb oare alegerea supervisorului să fie pur întîmplătoare și lăsată la voia aleatorie a mouse-ului care se plimba pe listele celor cu drept de supervizare? Oare cazul ales pentru o supervizare să nu aibă legătură și cu supervisorul ales? Oare relația în trei să înceapă din momentul primei întîlniri sau să demareze cu mult înainte de intrarea în realitatea cadrului de

supervizare?... întrebări la care, probabil, voi începe să caut din nou răspunsuri... asta dacă nu am început deja.....

psih. Stefania D. Niță, membru al Asociației de Consiliere Psihologică din București

PREZENTAREA FUNDAȚIEI INTERNAȚIONALE PENTRU COPIL ȘI FAMILIE

De 14 ani pentru copil și familie

Fundația Internațională pentru Copil și Familie este o organizație neguvernamentală creată în 1993, a cărei misiune este să contribuie la educarea, sănătatea și protecția copilului, tânărului, familiei și comunității prin servicii performante de prevenire și intervenție precum și de formare a profesioniștilor.

Activitățile FICF (adresate unui număr de 500 – 800 de beneficiari anual):

- acționăm pentru prevenirea abandonului și dezinstituționalizarea copilului;
- oferim servicii gratuite de asistență psihologică și socială pentru copiii victime ale abuzului, neglijării și exploatării, precum și pentru familiile acestora;
- coordonăm și participăm la evaluarea și monitorizarea situației copilului în România prin studii și cercetări, monografii și materiale metodologice;
- edităm publicații informative, educative și de sensibilizare adresate atât copiilor, adolescenților, părinților cât și profesioniștilor;

Prezentarea Centrului de Formare și Supervizare Profesională - FICF

Fundația Internațională pentru Copil și Familie furnizează cursuri de formare din **1994**, cursuri realizate de către formatori romani cât și străini - din Franța, Belgia, Norvegia, Canada, Olanda, Marea Britanie.

Numar de formatori permanenți: 8 ; asociați: 15.

În perioada 2000 – 2007 au beneficiat de cursuri de formare peste 1 000 de profesioniști din 25 de județe din țară: directori de instituții, șefi de servicii din protecția copilului, asistenți sociali, asistenți maternali profesioniști, educatori, polițiști, medici, juriști, psihopedagogi, învățători, părinți (cu stagii practice ale cursanților în țară și străinătate).

Oferta de cursuri

2007

I. Curs de Perfectionare pentru Asistentul Social

Cursul este autorizat de către Comisia de Autorizare a Furnizorilor de Formare Profesională a Adulților a Municipiului București, din cadrul Ministerului Muncii Solidarității Sociale și Familiei.

Programa cursului cuprinde un număr de 70 ore de cursuri teoretice și aplicative, 7 ore de supervizare și 8 ore de evaluare (cu un total de 5 luni, 2 sesiuni / luna).

Module: Comunicare interpersonală, Evaluarea familiei și copilului, Consilierea familiei și copilului, Lucrul în echipă pluridisciplinară, Managementul de caz.

Acest curs se adresează asistenților sociali cu studii universitare în asistența socială și are un pronunțat caracter aplicativ. Participanții vor primi în urma examenului de evaluare o diplomă de absolvire a cursului de perfecționare, eliberată de Ministerul Muncii Solidarității Sociale și Familiei.

Locul desfășurării: București, str. Occidentului, nr. 44, sector 1.

Durata cursului: 11 zile, o sesiune de 7 ore, la două săptămâni, sâmbătă.

Costul cursului : 180 RON/lună. Costul evaluării: 55 RON.

Pentru înscrieri trimiteți un CV și o scrisoare de intenție prin email la adresele : « odee@kappa.ro » și « corneliu.irimia@gmail.com » sau la numărul de fax : 021 311 23 05.

II. Curs de specializare pentru formatori

Cursul are la bază cerințele **standardului ocupațional** al meseriei, și este autorizat de către Comisia de Autorizare a Furnizorilor de Formare Profesională a Adulților a Municipiului București, din cadrul Ministerului Muncii Solidarității Sociale și Familiei.

Tipul de certificat obținut: **Certificat de absolvire al MMSSF.**
Beneficiari si beneficii:

- Profesioniști care doresc să dobândească recunoașterea formală a calitatii de „Formator”
- Profesioniști care au dobândit competențe de formator și doresc o confirmare formală a calitatii de formator
- Dubla profesionalizare (cea de baza și cea consecutivă dobândirii calitatii de formator)
- Certificat de formator, cu recunoaștere națională și internațională
- Dobândirea competențelor privind pregătirea, organizarea și implementarea unui program de formare a adulților, oportunitatea de a înțelege mai profund dinamica grupurilor sociale, particularitățile psihologiei de grup, caracteristicile învățării adulților.

Locul desfășurării: București, str. Occidentului, nr. 44, sector 1.

Durata cursului: 9 zile.

Costul cursului : 1290 Ron.

Pentru înscrieri trimiteți un CV și o scrisoare de intenție prin email la adresele : « odee@kappa.ro » și « corneliu.irimia@gmail.com » sau la numărul de fax : 021 311 23 05, tel. 021 310 89 06 sau 021 318 85 81.

III. Curs de specializare pentru managerul de proiect

Cursul se finalizează cu o diplomă a MMSSF.

Echipa de formatori și supervizori ai Centrului de Formare al FICF

Formatorii sunt recunoscuți de Ministerul Sănătății Publice și MMSSF.

dr. psih. Corneliu Irimia

doctor în psihopatologie al Universității Paris VII,
psihoterapeut din 1996 - cu formare în psihoterapia psihanalitică a adultului și în psihoterapia copilului,
autor al unei cărți și a mai multor articole în domeniul psihoterapiei și consilierii psihologice (în limba română și franceză).

Irina Predutoiu

Psiholog, master în psihoterapie Universitatea Paris 7, Denis Diderot,
psihoterapeut copii și adulți (2001)
terapeut de familie (2004)
formare continuă pentru specialiști în domeniul adicțiilor (2002-2005).

Magda Ionescu,

Consultant și formator în protecția copilului (1994),

psihoterapeut pentru copii si adulti.

Bruno Mastan

Actor, specializat in tehnici de art-terapie pentru copii
Suporturi terapeutice individuale in cadrul Spitalului Regal din Copenhaga
Formator in protectia si bunastarea copilului si familiei (2003)
Proiecte de art-terapie pentru copii si adolescenti din 2001
Co-autor al lucrarii : tehnici creative – Ghid de bune practici.

Oana Clocotici :

asistent social (1997)
curs postuniversitar- Comunicarea si gestiunea resurselor umane,
formator in protectia si bunastarea copilului si familiei (2003)
formator in diseminarea standardelor minime obligatorii din protectia copilului (2005)
formator in drepturile copilului (2006).

Anemona Munteanu

Facultatea de Medicina Generală din cadrul Universității de Medicină și Farmacie Dr. Carol Davila din București (1991).
Formare de formatori ca participant în 1994 (cu formatori americani în România 'Opportunity Associates' și în SUA 'Center for Development and Population Activities CEDPA, Washington'.
Formator de formatori (din 1995) pentru sectorul neguvernamental și public (administrație și protecția copilului).
Formator în domeniul dezvoltării instituționale și al dezvoltării personale.

Roxana Dobri

psiholog (2000)
master in Politici Sociale ale Dezvoltarii
psiholog in psihologia muncii si organizationala (2006)
consilier pentru copil si familie – Ministerul Sanatatii (2006)
consilier psihologic- psihodrama clasica moreniana (2006)
formator Opportunity Associates Romania (2006)
formator acreditat de Consiliul National de Formare Profesionala a Adultilor (2006)
formator in rețeaua nationala pentru tineret ANSIT (2006)

Daniel Chirila

asistent social (1998)
master in Politici Sociale
formator in protectia si bunastarea copilului si familiei (2003)
formator in drepturile copilului (2006)
autor de ghiduri metodologice si standarde minime obligatorii in protectia copilului

Supervizori :

- Magda Ionescu,
- dr. psih. Corneliu Irimia

Prezentarea programului PROCOPIL

Jurnalul Electronic de Consiliere apare în cadrul proiectului « Retea specializata de servicii comunitare pentru prevenirea abandonului si maltratarii copilului » sustinut prin Programul PROCOPIL, Componenta Fond de Sustinere a Initiativelor Departamentale. Programul este un program co-finanțat de Ministerul Francez al Afacerilor Externe si se desfasoara in Romania, Franta, Bulgaria si Republica Moldova. In Romania programul este coordonat de Federația Organizațiilor Neguvernamentale pentru Protecția Copilului (FONPC), in Franta de Solidarité Laïque, in Bulgaria de Asociatia Roditeli, in Republica Moldova de APSCF Alianta pentru Protectia Sociala a Copilului si Familiei.

Programul, cu un buget anual de 600 000 Euro (co-finantarea MAE), are o durată de 3 ani (2006 – 2009). Obiectivul general al PROCOPIL este întărirea si sustinerea societății civile din Romania, Bulgaria si Moldova precum și promovarea drepturilor copilului.

Programul este structurat pe 5 mari componente:

I/ Proiecte

FSID - Fond de Sustinere a Initiativelor Departamentale - prin care sunt sprijinite organizațiile romanesti din domeniul protecției copilului și familiei pentru a iniția servicii sociale la nivel local în parteneriat cu toți actorii implicați,

FARD - Fond de Sustinere a Retelelor Regionale/Locale - prin care membrii Federatiei sunt sustinuti pentru a crea și dezvolta rețele de multiactori la nivel regional/județean in jurul unei tematici care sa raspunda unei nevoi locale.

FSID - Fond de Sustinere a Initiavelor Inovatoare - apelul de proiecte se va lansa in noiembrie 2006.

II/Formare – se urmărește crearea unui Centru de Resurse în formare pe lângă Federație. Există o axă transversală de formare - Drepturile copilului – Interculturalitate - Dimensiune europeană și patru axe tematice de care sunt responsabile 5 organizații: Handicap – Centrul de zi "Aurora" si Fundatia Un Copil O Speranta, Animație – Fundația Conexiuni, Integrarea tinerilor defavorizați – Serviciul APEL, Maltratate și Violența domestică – Fundația Internațională pentru Copil și Familie.

III/Extindere regională în Bulgaria și Moldova pentru a pune în practică programe de susținere a sectorului asociativ din cele două țări după modelul creat și folosit de Federație în România pentru proiectele inovatoare pentru copil și familie.

IV/Advocacy si lobby privind serviciilor sociale si in special serviciile pentru protectia copilului si familiei. In cadrul acestei componente s-a organizat la Bucuresti, Institutul Francez, pe 28 iunie 2006 seminarul Serviciile sociale - realitati si perspective.

V/Coordonarea programului prevede acțiuni de coordonare a celor 5

componente, desfășurate în Franța, în România, Bulgaria și Moldova.

CONTACTAȚI-NE :

Fundația Internațională pentru Copil și Familie

dr. psih. Corneliu Irimia, director executiv

Str. Occidentului 44, sector 1, București, cod 010982.

E-mail: odee@kappa.ro

Telefon: 021 310 89 06; 021 318 85 81

Fax: 021 311 23 05

- - -

Proiect finanțat de Ministerul Francez al Afacerilor Externe în cadrul Programului PROCOPIL – Componenta Fond de Susținere a Inițiativelor Departamentale. Opiniile exprimate în acest material aparțin autorilor și nu reflectă punctul de vedere al finanțatorului.

Coordonare Jurnal Electronic de Consiliere:

dr. psih. Corneliu Irimia

Traducere din limba franceză: Gabriela Sard, Mădălina Bârlan

Redactor: Ramona Sbârcea